

Rozhodnutí o oddlužení a právo podat odvolání

Podáním návrhu na povolení oddlužení dlužník dává najevo, že souhlasí s oddlužením jedním ze dvou zákonem stanovených způsobů, o čemž rozhodují věřitelé (§ 402 odst. 3 insolvenčního zákona) a nepřijmou-li rozhodnutí, pak insolvenční soud (§ 402 odst. 5 a § 406 odst. 1 insolvenčního zákona). To, že dlužník upřednostňuje oddlužení plněním splátkového kalendáře před oddlužením zpeněžením majetkové podstaty, které zvolili věřitelé (respektive insolvenční soud), jeho právo podat odvolání proti usnesení o schválení oddlužení zpeněžením majetkové podstaty nezakládá.

(Usnesení Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 29 NSČR 35/2013, ze dne 22.5.2013)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v insolvenční věci dlužníka R.Č., vedené u Krajského soudu v Ostravě pod sp. zn. KSOS 25 INS 8302/2012, o schválení oddlužení, o dovolání dlužníka, zastoupeného JUDr. L.K., advokátem, se sídlem v Brně, Bašty 413/2, PSČ 602 00, proti usnesení Vrchního soudu v Olomouci ze dne 13. listopadu 2012, č. j. KSOS 25 INS 8302/2012, 1 VSOL 751/2012-B-11, tak, že dovolání se odmítá.

Z odůvodnění:

Vrchní soud v Olomouci v záhlaví označeným usnesením odmítl jako podané neoprávněnou osobou [§ 218 písm. b/ zákona č. [99/1963](#) Sb., občanského soudního řádu (dále jen „o. s. ř.“)] odvolání dlužníka proti usnesení ze dne 29. srpna 2012, č. j. KSOS 25 INS 8302/2012-B-4, jímž Krajský soud v Ostravě schválil oddlužení dlužníka zpeněžením majetkové podstaty.

Proti usnesení odvolacího soudu podal dlužník dovolání.

Pro rozhodnutí vydaná v insolvenčním řízení jsou ustanovení občanského soudního řádu o přípustnosti dovolání přiměřeně aplikovatelná dle § 7 odst. 1 zákona č. [182/2006](#) Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenčního zákona).

Rozhodné znění občanského soudního řádu pro dovolací řízení (do 31. prosince 2012) se podává z bodu 7., článku II., zákona č. [404/2012](#) Sb., kterým se mění zákon č. [99/1963](#) Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony.

Nejvyšší soud pak dovolání dlužníka odmítl podle § 243b odst. 5 a § 218 písm. c/ o. s. ř., jelikož není přípustné podle žádného z ustanovení občanského soudního řádu, která přípustnost dovolání upravují. Srov. i usnesení Nejvyššího soudu ze dne 28. června 2006, sp. zn. 29 Odo 381/2005, uveřejněné v časopise Soudní judikatura číslo 12, ročník 2006, pod číslem 174 nebo (pro insolvenční poměry) usnesení Nejvyššího soudu ze dne 25. října 2012, sen. zn. 29 NSČR 66/2012 a usnesení Nejvyššího soudu ze dne 28. března 2013, sen. zn. 29 NSČR 20/2013 (rozhodnutí jsou veřejnosti dostupná na webových stránkách Nejvyššího soudu).

Poukazuje-li dlužník co do přípustnosti dovolání na ustanovení § 237 o. s. ř., ve znění účinném od 1. ledna 2013 (dle něhož je „dovolání přípustné proti každému rozhodnutí odvolacího soudu, kterým se odvolací řízení končí“), pak zjevně přehlédl, že podle výše označeného přechodného ustanovení se

dovolání proti rozhodnutím odvolacího soudu vydaným přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona (před 1. lednem 2013) projednají a rozhodnou podle dosavadních právních předpisů. V posuzované věci přitom dovolatel napadá usnesení odvolacího soudu vydané 13. listopadu 2012.

Ostatně, dovolání proti usnesení, jímž odvolací soud odmítl odvolání, není objektivně přípustné ani podle občanského soudního řádu ve znění, na něž spoléhá dovolatel (ve znění účinném od 1. ledna 2013). Podle ustanovení § 238 odst. 1 písm. f/ o. s. ř. (ve znění účinném od 1. ledna 2013) totiž dovolání podle § 237 není přípustné proti usnesením, proti nimž je přípustná žaloba pro zmatečnost podle § 229 odst. 4.

Opravným prostředkem způsobilým zpochybnit nesprávné rozhodnutí odvolacího soudu o odmítnutí odvolání je právě žaloba pro zmatečnost dle § 229 odst. 4 o. s. ř. (kterou účastník může napadnout i pravomocné usnesení odvolacího soudu, jímž bylo odmítnuto odvolání).

Jen „pro úplnost“ (v zájmu předejití dalších sporů na dané téma a bez vlivu na výsledek dovolacího řízení v této věci) Nejvyšší soud dodává, že úsudek, podle kterého dlužník není osobou oprávněnou k podání odvolání proti rozhodnutí o schválení oddlužení zpeněžením majetkové podstaty (vycházející z jednoznačné dikce § 406 odst. 4 insolvenčního zákona), je úsudkem triviálním.

Podáním návrhu na povolení oddlužení dlužník dává najevo, že souhlasí s oddlužením jedním ze dvou zákonem stanovených způsobů, o čemž rozhodují věřitelé (§ 402 odst. 3 insolvenčního zákona) a nepřijmou-li rozhodnutí, pak insolvenční soud (§ 402 odst. 5 a § 406 odst. 1 insolvenčního zákona). To, že dlužník upřednostňuje oddlužení plněním splátkového kalendáře před oddlužením zpeněžením majetkové podstaty, které zvolili věřitelé (respektive insolvenční soud), jeho právo podat odvolání proti usnesení o schválení oddlužení zpeněžením majetkové podstaty nezakládá.

(zdroj: www.nsoud.cz)

© EPRAVO.CZ - Sbíрка zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Koupě nemovité věci](#)
- [Nesprávný úřední postup \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Platební neschopnost \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Předkupní právo \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Přerušení řízení \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Rodinný závod \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Dědictví](#)
- [Výživné](#)
- [Valná hromada](#)
- [Ustanovení zástupce](#)
- [Náhrada škody](#)